

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. Mgr. Petrou Civínovou, advokátkou, se sídlem Čáslav, Náměstí J. Žižky z Trocnova 79, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2005, č. j. 9 Ca 39/2003 – 88,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni stěžovatele Mgr. Petře Civínové, advokátce, se sídlem Čáslav, Náměstí J. Žižky z Trocnova 79, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v celkové výši 3225 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 12. 2. 2003 a jejím doplněním ze dne 28. 5. 2004 se domáhal žalobce podle § 79 a následujících zákona č. 150/2002 Sb. ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, jímž je Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky. V žalobě uvedl, že byl od roku 1985 uznán plně invalidním pro účely výplaty sociálního důchodu. Přípisem ze dne 20. 6. 1991 upozornila Krajská prokuratura Okresní správu sociálního zabezpečení v Kutné Hoře na nesrovnalosti mezi závěrem znaleckého posudku, z něhož vycházel Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 6. 1991, sp. zn. 11 Co 126/89, a uznanou plnou invaliditou žalobce. Na základě tohoto podnětu Krajské prokuratury přestala okresní správa sociálního zabezpečení vyplácet žalobci invalidní důchod. Okresní správa sociálního zabezpečení pouze přistoupila k nevyplácení invalidního důchodu,

aniž by rozhodla, že žalobce není osobou se změněnou pracovní schopností. V návaznosti na to Úřad práce v Kutné Hoře, u kterého byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nabídl pracovní místo vhodné pro zaměstnance bez jakéhokoliv zdravotního omezení. Žalobce nebyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu schopen nabídnutou práci vykonávat, a proto ji musel odmítnout. Následně Úřad práce v Kutné Hoře rozhodl dne 1. 10. 1992 pod č. j. 2117/92, o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Odvolací orgán – Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, správa služeb zaměstnanosti, toto odvolání svým rozhodnutím ze dne 12. 11. 1992, pod č. j. SSZ-6623 zamítl a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Kutné Hoře. Žalobce v té době neměl k dispozici rozhodnutí posudkové komise, a proto nemohl doložit, že je stále občanem se změněnou pracovní schopností. Své nesouhlasné stanovisko s postupem Úřadu práce v Kutné Hoře tomuto úřadu sdělil podáním ze dne **20. 4. 1993**. Tímto podáním žalobce mínil podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 zákona č. 71/1967 Sb., (dále též jen správní řád). K tomuto podání mu bylo přípisem Úřadu práce v Kutné Hoře ze dne 29. 4. 1993 sděleno, že stanovisko úřadu práce trvá a že jeho korespondenci postupují Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, správy služeb zaměstnanosti.

Žalobce dále poukázal na to, že dne 4. 3. 1994 obdržel rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Kutné Hoře ze dne 3. 3. 1994, ve kterém je uvedeno, že po zjištění jeho zdravotního stavu posudková komise rozhodla, že je občanem se změněnou pracovní schopností podle § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb. v platném znění. Po obdržení tohoto rozhodnutí zaslal žalobce na Úřad práce v Kutné Hoře podání ze dne 17. 4. 1994, ke kterému přiložil výše uvedené rozhodnutí OSSZ. Tímto podáním ze dne 17. 4. 1994 měl žalobce na mysli návrh na obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Návrh na obnovu řízení mínil tím, že vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení. Následně bylo žalobci Úřadem práce v Kutné Hoře na jeho dotaz sděleno, že tato věc byla postoupena Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR. Do dnešního dne nerozhodlo Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR o podání žalobce ze dne **20. 4. 1993** a ze dne **17. 4. 1994**, a to přesto, že žalobce tato rozhodnutí urgoval naposledy podáním ze dne 3. 1. 2003, adresovaným Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR.

Žalobce dále uvedl, že shora uvedená podání ze dne 20. 4. 1993 a 17. 4. 1994 učinil písemně v souladu s ustanovením § 19 odst. 1 správního řádu, podle něhož se podání posuzuje podle jeho obsahu a není tedy nutné, aby v podání byl uveden název opravného prostředku, který žalobce podáním mínil. Pokud by toto podání navíc podle správního orgánu nemělo předepsané náležitosti, má správní orgán povinnost pomocí účastníků řízení nedostatky odstranit. Žalobce ale nebyl vyzván k odstranění nedostatků podání. Ministerstvo práce a sociálních věcí je v této věci orgánem příslušným k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Vzhledem k tomu, že v dané věci bylo správním orgánem, který ve věci rozhodl v posledním stupni, je tento orgán též příslušný k rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení. Žalobci proto nezbylo, než se obrátit na Městský soud v Praze, jako soud rozhodující ve správním soudnictví, se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a požadovat, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout. Žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, jímž se žalovanému ukládá, aby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o podnětu žalobce ze dne 20. 4. 1993 k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, postoupeného mu Úřadem práce v Kutné Hoře pod č. j. 1454/93, ve věci vedené pod č. j. SSZ-6623. Dále navrhoval, aby soud rozhodl, že žalovanému se ukládá, aby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o návrhu žalobce na obnovu řízení

ze dne 17. 4. 1994, postoupeného mu Úřadem práce v Kutné Hoře pod č. j. 1448/94, ve věci vedené pod č. j. SSZ – 6623.

Městský soud v Praze po provedeném jednání rozsudkem ze dne 2. 12. 2005, č. j. 9 Ca 39/2003 – 88, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pod bodem III. výroku rozsudku rozhodl o odměně zástupkyně žalobce. Ve svém rozhodnutí vycházel z listinných důkazů, které si sám opatřil a vyžádal. Ve vztahu k podání žalobce ze dne 20. 4. 1993, které žalobce považoval za podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení a které urgoval dopisem ze dne 12. 2. 2003, uvedl soud, že šlo o posouzení, zda žalovaný měl takovému návrhu vyhovět a vydat rozhodnutí ve smyslu § 65 správního řádu nebo tento podnět odložit. Soud citoval ustanovení § 65 správního řádu a uvedl dále, že podnět k přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení podle § 65 správního řádu může podat jakýkoliv subjekt, nejen účastník řízení, ale i kterákoliv fyzická nebo právnická osoba nebo státní orgán. Podnět není návrhem na zahájení řízení. Na přezkoumání řízení v mimoodvolacím řízení není právní nárok, proto, shledá-li správní orgán po prošetření podnětu, že zde nejsou důvody pro zrušení či změnu přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 2 správního řádu, nevydává rozhodnutí, nýbrž jen vyrozumění tomu, kdo podnět podal, neformálním přípisem. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán v daném případě neměl podle procesního předpisu platného pro řízení u správního orgánu (zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení), povinnost vydat rozhodnutí, jímž by podle § 65 odst. 2 správního řádu zrušil nebo změnil rozhodnutí vydané ve správním řízení. Soud konstatoval, že ve vztahu k tomuto podání žalobce není žaloba důvodná, přičemž současně poukázal na to, že ani obsah podání žalobce ze dne 20. 4. 2003 neprokazuje, že by žalobce požadoval znovuotevření správního řízení již ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 12. 11. 1992, pod č. j. SSZ – 6623, cestou přezkumu v mimoodvolacím řízení.

Soud dále konstatoval, že ani v případě dopisu žalobce ze dne 17. 4. 1994, který žalobce považuje za návrh na obnovu řízení, urgovaného dopisem ze dne 12. 2. 2003, neshledal nečinnost žalovaného. Poukázal na ustanovení § 62 a 63 správního řádu a zdůraznil, že z označení tohoto dopisu ani z jeho obsahu nevyplývá požadavek obnovy řízení určitého pravomocného rozhodnutí již vydaného. Dále poukázal na to, že žalobce dne 6. 11. 1992 podal skutečný návrh na obnovu řízení podle § 62 správního řádu v uvedené věci, jímž se žalovaný zabýval ve sdělení ze dne 23. 12. 1992. Z uvedeného sdělení vyplývá, že se návrh žalobce týkal rozhodnutí Úřadu práce v Kutné Hoře ze dne 1. 10. 1992, tj. rozhodnutí, které existuje ve znění odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 1992, č. j. SSZ – 6623, k němuž se zprostředkovaně, přes dopis Úřadu práce v Kutné Hoře ze dne 14. 1. 1993, vztahují oba předmětné dopisy žalobce. Byť uvedené sdělení ze dne 23. 12. 1992 nemá formu správního rozhodnutí, je podle svého obsahu rozhodnutím o návrhu žalobce na obnovu řízení, které bylo vydáno již v době pravomocného rozhodnutí ze dne 1. 10. 1992, a jde tak o rozhodnutí správního orgánu vtěleného do uvedeného sdělení. V dané věci žaloby na ochranu proti nečinnosti nerozhoduje, zda takto vydané rozhodnutí bez příslušné formy bylo či nebylo vydáno v souladu se zákonem, rozhoduje, že žalovaný nebyl nečinný, přičemž žalobce měl i v roce 1992 možnost domáhat se přezkumu nezákonného rozhodnutí soudem podle části páté občanského soudního řádu podáním správní žaloby. Soud uzavřel, že žalovanému nelze vytýkat, že z obsahu dopisu žalobce ze dne 17. 4. 1994 nedovodil návrh na obnovu řízení a nelze tak dospět k závěru, že žalovaný byl v případě tohoto dopisu povinen vydat rozhodnutí podle § 79 s. ř. s.

Soud dále konstatoval, že protože ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívá v ochraně nekonání správního orgánu při vydání rozhodnutí, a účelem soudního řízení podle § 79 s. ř. s., je pouze zkoumat, zda žalovaný měl podle procesního předpisu, platného pro řízení u správního orgánu, povinnost vydat požadované rozhodnutí, není úkolem soudu v tomto případě posuzovat, zda postup žalovaného byl z jiných hledisek správný, zda žalovaný postupoval v souladu s vyhláškou č. 150/1958 Ú. l. či nikoliv, a zda například jiným adekvátním způsobem, slučujícím se s požadavkem na součinnost a s etikou jednání správních orgánů reagoval na urgenci žalobce v dané věci tak, aby byl žalobci postup správních orgánů vysvětlen. Soud poté dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti není důvodná a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen stěžovatel). Uvedl, že nesouhlasí se závěry Městského soudu v Praze, uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení, provedeného tímto soudem. Žalobce uvedl, že na rozdíl od uvedeného soudu, je přesvědčen o tom, že žalovaný byl nečinný, když nerozhodl o jeho podání ze dne 20. 4. 1993 a 17. 4. 1994 a že bylo povinností žalovaného o těchto podáních rozhodnout. Podstatou věci, již se obě uvedená podání týkají je rozhodnutí Úřadu práce v Kutné Hoře ze dne 1. 10. 1992 o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání a následné rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 1992, č. j. SSZ-6623, o odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí Úřadu práce v Kutné Hoře, kterým bylo toto odvolání zamítnuto a rozhodnutí Úřadu práce v Kutné Hoře potvrzeno. Žalobce v kasační stížnosti dále poukázal na průběh soudních řízení od roku 1991 na pochybné postupy ze strany Krajské prokuratury a Městského soudu v Praze a vyslovil přesvědčení, že na základě jeho podání ze dne 20. 4. 1993 a 17. 4. 1994 měl žalovaný postupovat podle § 65 a § 62 správního řádu ve vztahu k původnímu rozhodnutí úřadu práce.

Ohledně podání ze dne 20. 4. 1993, kterým žalobce mínil podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, uvedl žalobce, že s názorem soudu nesouhlasí, a na rozdíl od něj spatřuje nečinnost žalovaného v tom, že se podáním žalobce vůbec nezabýval a tedy nezkoumal, zda tu je či není důvod pro zrušení či změnu rozhodnutí. Vyslovil přesvědčení, že účelem ochrany podle ustanovení § 79 s. ř. s. je i ochrana před takovou nečinností správního orgánu a že proto nelze argumentovat tím, že žalovaný se pouze nezabýval věcí, ve které není na vydání rozhodnutí právní nárok.

Pokud jde o podání ze dne 17. 4. 1994, které žalobce považoval za návrh na obnovu řízení, vyslovil stěžovatel přesvědčení, že pokud měl žalovaný pochybnosti o tom, co svým podáním žalobce sledoval nebo podle jeho názoru toto podání nemělo předepsané náležitosti, měl povinnost zjistit úmysl žalobce, případně mu pomoci nebo mu uložit odstranění nedostatků. Stěžovatel vyslovil názor, že v obou případech byl žalovaný orgán nečinný, tedy nezabýval se těmito podáními, ač to bylo jeho povinností, a žaloba byla podána důvodně. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Naopak, má za to, že Městský soud v Praze si zajistil dostatečný skutkový základ v dané věci, kdy velmi svědomitě přistoupil k vyžadování listinných důkazů a svoje právní závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

Nejvyšší správní soud již na tomto místě uvádí, že sdílí právní závěry vyslovené Městským soudem v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že sdílí právní názor soudu, vyslovený ve vztahu k posouzení podání žalobce ze dne 20. 4. 1993, které žalobce považoval za podnět k mimoodvolacímu řízení podle § 65 správního řádu. V této souvislosti poukazuje na svou dosavadní judikaturu, kdy například podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dn 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 – 50, *žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný při vydání rozhodnutí, již má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce. Jestliže úkon správního orgánu nemůže zasáhnout do práv a povinností žalobce (není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.), není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictvím ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení; nemůže proto rozhodnout o povinnosti správního orgánu úkon provést.*

K tomu nutno dodat, že podání ze dne 20. 4. 1993 podle názoru Nejvyššího správního soudu ani nelze za podnět k rozhodnutí podle § 65 správního řádu považovat. Podání není takto označeno a z jeho obsahu nelze rovněž na takový podnět usuzovat. V tomto podání totiž stěžovatel polemizuje s názorem, vyjádřeným Úřadem práce v Kutné Hoře o tom, že není osobou se změněnou pracovní schopností. Je ovšem třeba přesvědčit tomu, že v závěru tohoto podání stěžovatel uvádí, že požaduje s účinností od 1. 9. 1992 zařadit do evidence uchazečů o zaměstnání a uhradit doposud způsobenou škodu. Nejvyšší správní soud však ani v této závěrem učiněné žádosti, i při vynaložení nejvyššího úsilí, podnět k zahájení řízení podle § 65 správního řádu ve vztahu k pravomocně skončenému řízení z roku 1992, neshledal. Jestliže lze z přípisu dovodit pouze žádost stěžovatele o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, pak ovšem pro danou věc z této skutečnosti nelze ničeho vyvodit, neboť žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání není předmětem tohoto řízení. Na tento dopis reagoval Úřad práce v Kutné Hoře sdělením ze dne 29. 4. 1993 v tom směru, že jejich stanovisko k dané věci trvá a že věc postupují Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR – správě služeb zaměstnanosti. Je otázka, zda by bylo lze vytýkat žalovanému, že s tímto podáním nijak nenaložil, v úvahu by snad přicházelo pouze vrácení tohoto přípisu zpět na Úřad práce v Kutné Hoře, kterému ostatně bylo adresováno. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však nelze tomuto žalovanému vytýkat, že se měl dále tímto podáním zabývat, a již vůbec ne to, že by měl s tímto podáním nakládat jako s podnětem ve smyslu § 65 správního řádu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že podání stěžovatele ze dne 20. 4. 1993 nebylo způsobilé vyvolat úvahu o tom, že jde o podnět podle § 65 správního řádu ve vztahu k ukončenému řízení pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 1992, č. j. SSZ-6623. I za této situace je však třeba přisvědčit názoru Městského soudu v Praze, kterým vysvětluje v odůvodnění svého rozsudku vztah mezi postupem podle § 65 správního řádu a ochranou proti nečinnosti správního orgánu

ve smyslu § 79 a následujících s. ř. s. S těmito závěry, jak už Nejvyšší správní soud uvedl, se zcela ztotožňuje.

Pokud jde o podání ze dne 17. 4. 1994, které žalobce považuje za návrh na zahájení řízení o obnově již pravomocně skončeného řízení výše uvedeného, sdílí Nejvyšší správní soud zcela závěry Městského soudu v Praze, obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že podání stěžovatele ze dne 17. 4. 1994 prakticky neobsahuje vůbec žádný návrh, lze jej považovat v jeho první části za průvodní dopis k zasílanému rozhodnutí OSSZ v Kutné Hoře ze dne 3. 3. 1994. Stěžovatel pak dále v tomto podání uvádí, že „si ponechávám lhůtu 7 dnů, v níž požaduji vaše nezákonné jednání, prezentované přípisem ze dne 14. 1. 1993, odstranit“.

V této souvislosti lze k tomu dodat, že z obsahu správního spisu plyne, že jsou v něm dva úkony Úřadu práce v Kutné Hoře z tohoto dne, a to rozhodnutí ze dne 14. 1. 1993, č. j. 156/93, jímž byl zamítnut návrh na vyloučení tam uvedených pracovníků správního orgánu z rozhodování, a dále přípis ze dne 14. 1. 1993, č. j. 156/1993, jímž je stěžovateli sdělováno, jak má postupovat, chce-li být veden jako uchazeč o zaměstnání.

Stěžovatel však v žalobě, i v kasační stížnosti tvrdí, že podání ze dne 20. 4. 1993 a 17. 4. 1994 jsou návrhy (popřípadě podněty) k mimořádným opravným prostředkům ve vztahu k věci vedené pod č. j. SSZ-6623, ukončené pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 1992, týkající se jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

Z obsahu správního spisu lze zjistit, že rozhodnutím Úřadu práce v Kutné Hoře ze dne 1. 10. 1992, č. 2117/1992, bylo rozhodnuto podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. o zaměstnanosti tak, že se stěžovatel vyřazuje z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 18. 9. 1992 na dobu 3 měsíců ode dne vyřazení. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že se stěžovatel ani v náhradním termínu nedostavil osobně na úřad práce. Rozhodnutím ze dne 12. 11. 1992, č. SSZ-6623/26813, rozhodl žalovaný tak, že odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

Nejvyšší správní soud má za to, že ani z jednoho podání stěžovatele, tedy z podání ze dne 20. 4. 1993 a 17. 4. 1994 příčinnou souvislost se shora citovaným pravomocně skončeným řízením pod č. j. SSZ-6623, dovodit nelze. Je totiž třeba zdůraznit, že stěžovatel byl vyřazen z úřadu z evidence uchazečů o zaměstnání, vedené u Úřadu práce v Kutné Hoře, nikoliv z toho důvodu, že by snad nemohl vykonávat jemu nabídnuté zaměstnání proto, že je osobou se změněnou pracovní schopností, nýbrž proto, že se opakovaně nedostavil k osobnímu jednání k úřadu práce. V této souvislosti nutno zdůraznit, že stěžovatel byl na Úřadu práce v Kutné Hoře veden pouze od 10. 9. 1992, kdy písemně požádal o zprostředkování zaměstnání, do 17. 9. 1992. Po podání žádosti byl stěžovatel vyzván, aby se podrobil vstupní lékařské prohlídce, což stěžovatel odmítl s poukazem na svůj zdravotní stav. Další návštěva byla stanovena na 17. 9. 1992, avšak v uvedený termín se stěžovatel na úřad práce nedostavil. Byl písemně vyzván a zároveň mu byl stanoven náhradní termín. Protože se stěžovatel nedostavil v náhradním termínu na úřad práce, byť se omluvil, úřad práce vystavil rozhodnutí o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel se tedy na Úřad práce v Kutné Hoře dostavil pouze jednou, a to v den podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, v čemž bylo spatřováno neplnění povinností uchazeče o zaměstnání.

Reagoval-li tedy Úřad práce v Kutné Hoře na podání stěžovatele ze dne 17. 4. 1994 dopisem ze dne 11. 5. 1994 tím, že stěžovateli poděkoval za informaci o tom, že mu byl přiznán status osoby se směněnou pracovní schopností a poučil ho o tom, že podmínky spolupráce s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání se nemění, zaslal mu „základní poučení“, pak nelze jeho postup považovat za nepřiměřený obsahu tohoto podání stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, neboť Městský soud v Praze na základě dostatečně zjištěného skutkového základu, věc i správně právně posoudil. Kasační stížnost tedy považuje za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil a podle obsahu spisu mu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Petře Civínové, advokátce, byla stanovena za 3 úkony po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, porada s klientem ze dne 14. 2. 2006 a kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze z téhož dne - § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. v jejím znění před 1. 9. 2006), celkem tedy 3000 Kč, dále náhrada hotových výdajů 3 x 75 Kč, celkem 225 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3225 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu